

När Anders Eriksson i Bosebyn spelade för Karl den 15:de.

Berättadt af Anders Eriksson själf.

Ja, det vill säga, Karl var då bara unge prinsen, ty det är mycket länge sedan och jag, som nu är 84 år gammal, var då en rask yngling på 17 eller 20 år.

De kungliga fingo på den tiden ej resa så bekvämt som nu, ty då fanns ingen järnväg och deras resa efter häst mellan Stockholm och Kristiania tog flera dagar.

Prins Karl, som alltid var lifvad och glad, hade till någon sagt, att han önskade se en äkta jössehärspolska dansas. Den styfvaste dansmästaren på den tiden var skomakaren Per Olsson Krona från Eda eller Kron-Per, som han vanligen kallades. Han och hans dotter plägade resa vidt omkring, till och med till Uppsala och Göteborg, för att visa sina Jössehärskast, och öfverallt vunno de stor berömmelse. Och när då de kungliga på en resa från Kristiania skulle byta om hästar på ett ställe i Ny alldeles invid Nysockensjön, där en stor skjutsafla då stod uppsatt vid vägen, ville Kron-Per och hans dotter visa prinsen hvad de dugde till.

Å en utjämning på marken hade de ställt i ordning en dansplan. En fiolspelare, som plägade följa dem åt, var också med. Men för att kunna sätta riktig klang i fiolen hade han så litet anlitat brännvinsflaskan, att han en stund före

prinsens ankomst var alldeles redlös.

Jag hade kommit från Guunarskog för att vid ombytet få se de kungliga. Min fiol, som alltid var mig följaktig, hade jag äfven då med mig. Kron-Per kom då fram till mig och bad, att jag skulle spela medan han dansade för prinsen. På den tiden var jag stadigare i armen än nu, och modig var jag också, hvarför jag lofvade försöka. Jag spelade igenom polskan fyra gånger och tyckte att jag var riktigt säker.

Så kommo de kungliga skjutsarne. Nu stannade de. Men nu började jag skälfva i alla lemmar. Ty att spela för de kungliga var helt annat än att spela på dansgillena här hemma. Kron-Per sökte dock inge mig mod. Jag grep om stråken med all kraft, och så började Jössehärspolskan.

Det var en dans det, skall jag säga. Kron-Per hvirflade omkring som en snurrebuss och benen gingo som trumpinnar. Och hans dotter var inte mindre hemma i konsten. Ni skulle ha sett hennes krafttag, när Kron-Per, stödd på henne, gjorde sina kast och sträckte benen rakt upp i luften, allt under det att polskan gick utan afbrott efter fiolens takt.

Jag hade ställt mig bakom en buske för att åsynen af de kunglige ej skulle störa mig. Och den gången, skall jag säga, blef det ljud i fiolen, bara den första rädslan

hade lagt sig.

Prins Karl följde polskan med största uppmärksamhet där han satt i vagnen. Och att han tyckte om både dansen och musiken, kunde vi förstå, ty när dansen var slut, gaf han Kron-Per 30 riksdaler, och jag fick 10 för mitt fiolspel. Från den dagen blef mig fiolen allt kärare och jag öfvade upp mig mer och mer. Alltid har jag varit ungdomens trogne tjänare vid deras lekar. Aldrig har jag gjort såsom Kron-Pers speleman, utan ständigt kunnat sköta min gamle fiol så länge ungdomen velat leka.

Ännu är fiolen det käraste jag har och det går knappast någon dag, då jag ej gör några drillar.

Flera förnåma herremän och fröknar till och med från Arvika uppsöka den gamle fiolspelaren i hans lilla stuga, och då måste fiolen fram.

Och när jag vid mina 84 år börjar känna lifvet tungt, då är det min fiol, som skingrar alla dimmor, som ånyo framkallar ungdomens glada minnen och det förnämsta af alla, då jag spelade för Karl den 15:de.

Detta är hufvudinnehållet af vår förre tidningsbärares till formen något förändrade berättelse från gamla dagar — en berättelse, som den gamle fiolspelaren flera gånger muntligen återgifvit och nu senast för ett par veckor sedan för Arvika Tidnings red., som på detta sätt velat bevara den från glömskan.